

Avonaisesta ikkunasta puhaltava vieno tuulenvire vietteli hennosti Hermannin ihoa työntäyteisen päivän kääntyessä iltaan. Päivä oli ollut raskas. Hermann, koko nimeltään Hermann Maximilian von Birkenau, ei nimittäin ollut mikään turha mies. Hänen vastuullaan oli uusnatsistisen pyhain arjalaisten liiton, eli UPAL:n, läntisen sektorin puhtaana pito. Tämän tehtävän oli Hermannille määrännyt koko järjestön isähahmo ja natsismin ruumiillistuma, der fuhrer Joseph Rommel. Vastuunkantajalle oli luonnollisesti myönnetty yli-inkvisiittorin täydet valtuudet, sekä rintamerkki, joka esitti hakaristiä kantavaa kotkaa. Hermann hiveli arvomerkkiään hellästi. Ylpeyden tunne kirvoitti vanhan natsin poskelle pienen kyynelen. Taivaalle alkoi kerääntyä tummia pilviä. Hermann sulki ikkunan ja loi katseen seinällä olevaan muotokuvaan. Muotokuva esitti hänen isäänsä. Maalauksen mies oli jyräväleukainen ja komea. Taustalla liehui hakaristilippu, kuvastaan suvun puhdasverisyyden aatetta. Hermann oli perinyt isänsä ylväät piirteet jokaista yksityiskohtaa myöten ja oli uskossaan natsismiin järkkymätön. Taulun viereen oli ripustettu Isän sodasta saamat kunniamerkit kauniiseen, kurinalaiseen riviin. Rautaisten ristien yläpuolella komeili kiiltäväksi puunattu, rintamalla palvellut MP-40 konepistooli. Tehtyään isälleen kunniaa, otti Hermann aseensa seinältä ja latasi sen. Vielä olisi yksi aatteen asia hoidettavana tältä päivältä. Kellarissa viruvan, epäpuhtaan ihmisroskan teloitus. Tätä alemmaa kastia yli-inkvisiittorille toimittivat hänen alaisensa. UPAL:in mahti nojasi suurilta osin näihin suoraselkäisen innokkaisiin, nuoriin natseihin, jotka olivat valmiita uhraamaan elämässään kaiken, vain saadakseen nimeä ja kunniaa aatteellisissa piireissä. Hermannin kasvot venyivät orastavaan hymyyn. Saapastellessaan lukaalinsa poikki, kellariin vievää portaikkoa kohti, lepuutti hän silmiään idyllisessä sisustuksessa. Talo oli kaikinpuolin kaunis. Oleskeluhuoneen seinän peitti kauttaaltaan kolmannen valtakunnan punainen hakaristilippu. Natsi-aiheisia koriste-esineitä oli ripoteltu sinne tänne, luomaan mieltäkihoittavaa ilmapiiriä. Takassa kyti mustunut hiillos. Koko komeus oli maksettu UPAL:in huumerahoin ja rakennutettu syrjäiselle paikalle, jotta välttyttäisiin turhilta konflikteilta virkavallan kanssa. Poliisipäällikkö oli luonnollisesti lahjottu. Tuon typerän rahanahneen, korruptoituneen juutalais-sian aika tulisi pian. Laskeuduttuaan portaat, tarkisti Hermann vielä kerran konepistoolinsa ja käänsi avainta jyrävän panssarioven lukossa. Nurkassa kyyhötti kaksi alastomiksi riisuttua, sidottua, tummaihoista vasemmistopuolueen aktiivijäsentä. Toinen tärisi ja itki. Toinen oli hiljaa. Sanaakaan sanomatta Hermann avasi tulen. Aseen äänet kaikuivat kellarin seinistä, hylsyjen hypähdellessä haalean savuverhon läpi kylmälle kivilattialle. Kaksi tummaa ihmishahmoa lyyhisyivät verentäyteiseksi läjäksi, luotien raikatessa armottomasti heidän kehojaan. Natsi heilautti lämpimän aseensa olalleen ja raahasi uhrinsa pieneen sivuhuoneeseen, jättäen jälkeensä kaksi kosteaa, tummanpunaista vanaa. Huone oli krematorio ja sitä hallitsi punertava, tiilistä kasattu polttouuni. Auringon laskiessa tuuli puhalsi savupiipusta nousevaa harmaata, paksua savua kaupunkiin päin. Kartanosta kantautui veretseisauttavaa naurua ja sadepilvien hamasta syöksyi nälkäinen kotka, tappaakseen kiven alle pyrkivän rotan. Ryan imaisi tupakastaan viimeiset sauhut ja neppasi tumpin näyttävästi lukion pihan poikki, talonmiehen siivottavaksi. Pääovella notkuvat pillut kikattivat koväänisesti ja loivat pitkiä katseita vesipallojoukkueen kapteenin atleettiseen runkoon. Ryan hymyili itsevarmasti takaisin ja käänsi Swag-merkkisen baseball-lippiksensä westside-asentoon. Omasta etupellostaan oli pidettävä hyvää huolta, etteivät ravintoketjun häntäpään vätykset pääsisi hyppimään silmille. Ryan lösähti rennosti luentosalin takapenkille, nostaen lihaksikkaat alaraajansa edessään olevan penkin selkämykselle. Siinä kyhnöttävä hikipinko alkoi välittömästi länkyttämään jotakin turhanpäiväistä mussutusta opettajan suuntaan. Vitun hiiri. Nörtti oppisi paikkansa nokkimisjärjestyksessä kantapään kautta, se oikein kerjasi sitä. Ryan laski jalkansa laiskasti

takaisin lattiiaan. Tunti sujui letkeästi parin piireihin pyrkivän ”frendin” kanssa, paskaa jauhaen. Koulu ei ollut ikinä sinällään kiinnostanut Rynia, sen periaattellisessa merkityksessä, mutta koulun ”kinginä” keikistely ei ollut hassumpaa. Hänen poliisipäällikkö-isänsä oli vanhoillinen juutalainen, suosien ankaraa kuria kotona sekä vaalien koulutuksen tärkeyttä. Ryan oli opinnoissaan pahasti jäljessä. Isä tappaisi hänet, mikäli saisi tietää, koska isä välitti. Vitusti. Onneksi illalle oli tiedossa rankat kotibileet ja Ryan oli sopinut marijuanakaupoista Verkossa, ladiesman69- nimimerkkiä käyttävän diilerin kanssa. Tapaaminen oli sovittu iltapäivälle, läheisen metsän laitaan. Mielikuvat tulevasta kliimaksista saivat hänet hymyilemään. Kellon soitua koulupäivän päättymisen merkiksi, suuntasi Ryan rehvakkaat askelensa kohti tapaamispaikkaa. Muut opiskelijat huutelivat tervehdysäänsä hänen peräänsä, yrittäen saada koulun suosituimman pojan huomion itseensä, mutta tervehdykset kaikuivat kuuroille korville. Rynia jännitti. Saapuessaan metsään vievän polun alkuun, pidensi hän askeliaan ja veti nahkatakkinsa vetoketjua ylemmäs. Ilma oli viileä ja polku vielä kostea öisen sateen jäljiltä. Puiden suojissa odotti tummiin pukeutunut, huppupäinen hahmo. Huumediileri paljasti kasvonsa. Jännitys haihtui Ryanista nopeasti. Ladiesman69 oli sama vitun aamuinen, lässyttävä nörtti, jolle olisi opetettava hieman käytännön evoluutio-teoriaa. Jäntevät käsivarret puristivat luisen pojan lujasti vasten paksua, vanhaa tammea. Tästä kaupasta oli turha odottaa maksua. Kun poika päästettiin irti ja kaman hinnasta oli päästy täydelliseen yhteisymmärrykseen, laittoi diileri kätensä tumman takkinsa taskuun ja vetikin sieltä kiiltävän, uhkaavan näköisen veitsen. Ryan alkoi nauraa kovaäänisesti, mutta itsevarmuus karkasi hänen kasvoiltaan. Diilerin huulet vääntyivät irvokkaaseen hymyyn. Jokin kova ja metallinen iski lujaa Ryanin polvitaiveeseen. Samassa hänen päähänsä vedettiin musta huppu ja paksu käsivarsi kiertyi lujasti kaulan ympärille. Ryan rimpuili voimiensa edestä, mutta iskuja sateli joka puolelta ja paniikki valtasi hänet. Hän tunsu kylmien, rautaisten käsirautojen kiertyvän ranteidensa ympäri ja kuuli kylmää, pahansuopaa naurua. Avunhuudot vaimentuivat metsässä ujeltavaan hyiseen tuuleen, kun kaksi suurta, kaljua natsia raahasivat sätkivän teinin pois, hennon pojan lamsiessa rinta kaarella perässä. Päivän kääntyessä utuiseen iltaan, hörppi nuori poliisi kahviaan, pienessä ja siistissä rivitaloasunnossaan. Lassen työvuoro alkaisi pian. Ilta oli harmaa ja kahvi jo hivenen haaleaa. Pöydällä oleva kännykkä piippasi tekstiviestin merkiksi. Viesti oli Janetelta, viettäisi yönsä taas Karin luona, mikäli ei saisi yöllä taksia. Lasse ei halunnut ajatella tyttöystävästään mitään pahaa, mutta tuntui kuitenkin vähintäänkin epäilyttävältä, tuo ainainen juhliassa juokseminen ja Karilla yöpyminen. Lasse ei ollut käynyt ulkona, edes kaljalla, pitkään aikaan. Pakatessaan eväitään, kuuli hän radiosta uutisen, joka kertoi menestyvän miljardöörin veronkierrosta. Eikö mikään riittänyt ihmiselle? Ahneudella ei tuntunut olevan mitään rajoja tässä homeisessa, epäoikeuden riistämässä maailmassa. Aivan kuin rahan- ja vallankeroo olisivat elämän ainoita ja kyseenalaistamattomia tarkoituksia. Mihin kukaan tarvitsi neljää luksusasuntoa, viittä autoa ja kolmea prameaa jahtia? Niin moni tuijotti niin kiinteästi omaa napaansa, etteivät enää erottaneet oikeaa väärästä. Maailma oli harmaa, Lasse ajatteli katkerasti ja astui ulos pimenevään iltaan. Kääntäessään avainta keskivertokansalaisten suosiman perheautonsa virtalukossa, ajatteli Lasse taas elämänsä tarkoitusta. Elämä ei ollut kohdellut häntä mitenkään erityisen kaltoin, kaikki oli ollut melkein kuin valmiiksi pedattuna. Poliisikoulu oli tuntunut oikeastaan ainoalta vaihtoehdolta perheen painostuksen keskellä. Rakastavat vanhemmat olivat kuitenkin kannustaneet Lassea kaikessa mihin tämä oli ryhtynyt, mutta muiden mielipiteiden mukaan eläminen ja ihmisten itsekkyyt sekä julmuus, olivat tehneet hänestä varautuneen ja kynnisen maailmaa kohtaan. Alkoi sataa. Lassen parina toimi jo parhaat päivänsä nähnyt vanhempi konstaapeli Pertti, joka oli pian

jäämässä eläkkeelle. Pertti ei liennyt penaa lin terävimpiä kyniä, sillä oli jäänyt ylennyksistä paitsi ja viettänyt koko poliisiuransa kentällä, viritettyjä mopoja ja teineille kaljaa hakevia juoppoja kytäten. Elämäkokemus ja rauhallisuus olivat kuitenkin muovanneet hänestä tyynen leppoisan kaverin. Miesten vaihtaessa pukuhuoneessa työasuja ylleen, ihmetteli Pertti Lassen naissuhteita, koska oli nähnyt Janet en jonkun vieraan miehen seurassa. Lassea ärsytti ja hän mumisi jotakin epäselvää vastaukseksi. Vanha poliisi kehoitti nauraen pitämään huolen rakkaista asioista, koska loppuenlopuksi elämässä ei paljon muuta ollut. Tehtävänannon jälkeen oli aika lähteä partioimaan. Partioauton kaartaessa poliisiaseman portista vetiselle kadulle, ei Lasse saanut tyttöystävänsä mielestään. Tuntui kuin hän olisi antanut kaikkensa tälle yhdelle ainoalle naiselle, muttei ollut oikein ikinä saanut mitään takaisin. Toivottavasti Kari kohtelisi Janettea hyvin. Lassen silmäkulmaa pitkin lipui pieni, helmen kirkas kyynel. Ehkä maailma vielä joskus antaisi Lasselle jotakin. Jotakin mitä hän ansaitsi. Poliisipäällikkö kaatoi lasiinsa jo toisen vahvan viskipaukun. Alkuillasta oli tullut puhelu koskien hänen poikaansa. Ryan oli kaapattu ja häntä pidettiin vankina, paikallisen huumekartellin johtajan kartanossa. Muuten niin täydellisen- ja kurinalaisen juutalaisen elämää viettävä Päällikkö, oli jo pitkään ottanut Hermannilta vastaan lahjuksia ja ummistanut silmänsä vastuualueensa huumekaupalta. Tämä ahneus oli ajanut hänet nyt jokaisen vanhemman painajaiseen. Sade piiskasi toimiston ikkunaa ja viskissä maistui vahvasti katkeruus. Oli tullut aika maksaa synneistään. Puhelu oli ollut salamyhkäinen ja siinä oli ilmoitettu, että poika on kaapattu ja tulevaisuudesta olisi keskusteltava. Päällikön oli käsketty saapua kartanoon keskiyöllä. Asia oli syytä hoitaa kaikessa hiljaisuudessa, jotta tieto Poliisijohdon korruptoituneisuudesta, ei pääsisi leviämään innokkaille kenttäpoliiseille, suuresta yleisöstä puhumattakaan. Toimistohuoneen ilma tuntui tunkkaiselta ja paksulta, raskaalta hengittää. Päällikkö oli päättänyt, että kartanoon lähtisi vain hän itse ja yksi luotettava poliisiartio. Apua ei voisi pyytää, eikä Hermannia pidättää. Toivottavasti rikolliselle kelpaisi raha, sillä muuta annettavaa päälliköllä ei ollut, vain rahaa tai oma henkensä.

Ryan istui hakattuna ja kahlehdittuna jyrkässä, tammisessa tuolissa. rautakettingit puristivat hänen rintaansa, nilkkojaan ja ranteitaan. hengittäminen sattui. Kyyneleet valuivat vuolaasti pitkin runneltuja kasvoja ja ylvääseen natsiupseerin univormuun pukeutunut mies hiveli likaisesti vankinsa jyrkeviä hartioita. Hermannin kartanon keittiö oli korea ja suuri halli, kuin keskiaikaisen palatsin juhlasali. Huoneen jokainen seinä ja yksityiskohta oli koristeltu natsiaiheisin tauluin, kotkakuvioin ja hakaristilipu in. Lattia oli punainen kuin veri ja koko komeuden kruunasi katossa roikkuva valtava kattokruunu. Ryanin kaapanneet kaksi kaljua korstoa seisovat asennossa huoneen perällä, ylpeinä ja suoraselkäisinä. Tämä julma operaatio nostaisi onnistuessaan Hermannin UPAL:in arvostetuksi hallituksen jäseneksi. Kaikki oli suunniteltu huolella. Nykyinen poliisimestari ei aavistaisi synkkää totuutta poikansa kidnappauksen takana, vaan uskoisi kaiken johtuvan vain rahasta, tuosta nykypäivän vallan, menestyksen ja alistamisen välineestä. Päällikkö ei pullikoisi vastaan, koska oli itsekin niin syvällä humerahojen suos sa. Hänen kuolemansa jälkeen uudeksi poliisipäälliköksi nousisi UPAL:in soluttautuja. Shakkimatti. Ahneita, omaa etua ajavien tonttujen kuset taminen oli äärimmäisen helppoa. Valkoinen poliisiauto parkkeerasi kartanon pihaan. Hetki oli tullut. Lassea hikoilutti ja ahdisti. Lasse ja Pertti oli äkillisesti käsketty päällikön mukaan erikoistehtävään. Heille ei ollut kerrottu mitään muuta kuin, että yön tapahtumista ei missään nimessä saisi kertoa eteenpäin kenellekkään. Tehtävä oli huippusalainen. Kartano, jonka pihaan he pysäköivät, oli kuin suoraan jostain paskasta kauhu elokuvasta ja valtavan talon ikkunoista tulvi pahaenteistä, punakeltaisena väreilevää valoa. Sade ropisi kylmänä Lassen hartioille ja tuuli vain yltyi heidän kävellessä kohti pääovea. Matka tuntui loputtomalta kuolemanmarssilta, maihinnousukien lätistessä vasten

märkää maata. Ovenkolkutin oli koristeellinen, tyhjätseinen kotkanpää. Sen kajahdukset kaikuivat kumeina ja pahaenteisinä Pertin kolkuttaessa. Oven avasi säällittävän näköinen poika. Lasselle tuli hänestä mieleen rotta. Säällittävä nössö, jota kaikki kiusasivat koulussa ja joka ei ollut kykenevä puolustautumaan millään tavalla. Aseista riisunnan jälkeen Lasse, Pertti ja poliisipäällikkö ohjattiin istumaan riviin pitkän ruokailupäydän ääreen. Hakattu Ryan oli asetettu näytteille pöydän päähän. Poreileva verivana norui vuolaana lattialle murtuneesta nenästä. Päällikön tuolin kupeeseen tippui raskaita kyyneleitä. Heidät toivotti tervetulleeksi vanha, pitkä mies joka oli sonnustautunut SS-univormuun. Hänen silmänsä olivat synkät ja leuka jykevä. Natsi saatana, Lasse ajatteli. Tunnelma oli Piinaava ja Lasselle alkoi pikkuhiljaa valjeta, mitä perkelettä oikein oli tekeillä. Hakatun pojan täytyi olla poliisipäällikön poika ja päällikkö itse ei tainnut ollakkaan aivan niin puhtoinen, kuin miltä oli päällepäin näyttänyt. Hän ei vain ilmeisesti ollut tajunnut, että hämärä bisneskumppaninsa olikin umpinatsi, jota ei sen suuremmin raha tai ihmishenget jaksaneet kiinnostaa. Ainoastaan kolmas valtakunta. Heidät teurastettaisiin kaikki. Lassen vihan ja ahdistuksen noustessa kävi selväksi, että neuvottelu oli turhaa. Pertti hikoili silminnähden hänen vierellään ja illan isäntä silitteli levollisesti kaulassaan roikkuvaa isänsä rakasta konepistoolia. Kuinka typerää olikaan ollut luopua aseistaan niin idioottimaisen helposti. Jännitys oli purkautumassa. Hermannin mieli ui euforiassa. Hänen kaksi uskollista korstiaan kaatoivat käskystä sangollisen jääkylmää vettä Ryanin niskaan. Poika yski ja haukkoi syvään henkeä. Tänä yönä isä kuolisi poikansa kädestä. Jo pelkkä mielikuva sai aikaan orastavan erektion. Ryan vapautettiin kahleistaan ja hänelle ojennettiin yhdellä luodilla varustettu ja ladattu luger-käsiase. Hermann painoi konepistoolinsa kylmän piipun syvälle vankinsa niskaan ja ne kaksi kaljua hullua pakottivat hänet tähtäämään isän takaraivoon. Ladiesman69 ulvoi vinkuvaa naurua pöydän toisella puolen. Lassen syke oli reilusti koholla. Hän halusi paeta. Huutaa apua, itkeä ja kadota maailmasta. Jokin kuitenkin käski pysyä paikoillaan. Olisi tehtävä jotakin. Noustava epätoivon ja kyynisyyden suosta ja kerrankin tehtävä jotakin. Ase laukesi. Myöhäistä. Ryanin pärisevä käsi oli paineen alla painanut aseensa liipaisimen pohjaan ja poliisipäällikön aivot komeilivat nyt verisenä läjänä keskellä pöytää. Seuraavaksi laukesi Hermann. Voitonriemuinen natsi nosti kätensä ilmaan ja päästi konepistoolistaan pitkän sarjan, osuen luotiryöpyllään katossa killuvaan kattokruunuun. Monen tonnin painoinen viritelmä kultaa ja marmoria romahti rytisten alas, suoraan hentorakenteisen Ladiesmanin niskaan. Poika suorastaan räjähti ja roiskautti sisälmyksensä ympäri huonetta. Ryan huusi tuskasta. Ei enää fyysisestä, vaan henkisestä. Suonet täytyivät adrenaliinista ja mieli silkasta vihasta. Hän riuhtaisi itsensä vapaaksi ja ryntäsi päin psykopaattisesti hirnuvaa natsia. Konepistooli kirposi Hermannin kädestä Ryanin tempoessa häntä turpaan. Samassa Pertti tajusi tilanteen ja syöksyi niiden kahden suuren korston kimppuun. Lasse sensijaan oli toimintakyvytön. Hän tärisi ja käpertyi kauhusta kankeana jonkinnäköiseen sikiöasentoon. Vanha poliisi jäi välittömästi pahasti alakynteen, eikä mennyt aikaakaan kun maassa makasi vain sätkivä kasa, jota valtavat raajat murjoivat armotta ympäri kehoa. Pertti tiesi kuolevansa, mutta rimpui kaikkiin voimin vastaan. Hänen raajansa sojottivat epäluonnollisen näköisesti, mikä mihinkin suuntaan. Lasse oli kammennut itsensä lattialta ja kirmasi nyt karkuun, inisten kuin teurasporras. Natsikorstot repivät linjansa kahtia, toinen lähti juoksevan poliisin perään ja toinen käänsi katseensa Ryaniin, jättäen Pertin elottoman ruumiin viimein rauhaan. Ryan oli menettänyt täysin todellisuuden tajun ja onnistunut repimään Hermannin henkitorven ulos tämän kaulasta. Sinertävät suonet pumppasivat natsin kirkkaanpunaista verta juutalaisen pojan käsille, Ryanin joutuessa kovaan kuristusotteeseen. Lasse juoksi henkensä edestä kohti ulko-ovea. Hän saattaisi selvitä. Takaa kuitenkin kuului kovaa läähätystä ja raskaita juoksuasakelia. Keittiöstä kantautui Lassen korviin

laukausten ääniä. Siellä tapettiin taas ihmisiä. Ulko-ovelle oli enää muutamia metrejä, mutta isokokoinen paha oli aivan kintereillä. Pakokauhuisen poliisin käsi oli jo ovenkahvalla, kun kansallissosialistisen aatteen koura hänet tavoitti. Se kietoi kätensä tiukasti Lassen kurkun ympärille repien hänet vasten kylmää lattiaa. Ryan oli selvinnyt kuin ihmeenkaupalla tarttumalla viimehetkellä Hermannin konepistooliin. Nyt hän jätti verellä vuoratun huoneen taakseen ja suuntasi varmat askeleensa kohti eteistä ja epätoivon ääniä, tietäen mitä vielä oli tehtävä. Olihan hänessä vielä voimaa. Lassen näkökenttä alkoi hämärtyä. Missä oli ihme, kun sitä eniten tarvittiin? Tunto alkoi kadota alaruumiista ja häntä nukutti. Ote höllentyi. Kuollut natsi nostettiin Lassen päältä ja häntä katsoi kovalla, itsevarmalla katseella ruhjeinen Ryan. Ryan oli lävistänyt natsin kallon MP-40 konepistoolilla ja auttoi nyt tärisevän poliisin jaloilleen. Kyyneleet valuivat vuolaina molempien kasvoilla heidän painautuessa sanaakaan sanomatta miehekkäässeens halaukseen. Ryan irroittautui ensimmäisenä ja käänsi selkänsä Lasselle avatakseen raskaan oven, jotta he voisivat jättää tämän kaiken kauhun taakseen. Iänikuinen suru jäisi. Sen Ryan tiesi, mutta eteenpäin oli mentävä. Lasse nosti katseensa ja katsoi atleettisen, rohkean ja ihailtavan nuoren selkää. Hän veti syvään henkeä nykäisten konepistoolin irti verisestä päästä, nosti sen olkaansa vasten ja puristi liipaisimen pohjaan. Ryan romahti maahan, luodit repivät jumalaisen vartalon riekaleiksi ja riistivät elämän hänen kehostaan. Avonaisesta ovesta tulvivat aamun ensimmäiset kirkkaat auringosäteet puhdistivat miehen synneistään. Koko maailma kuulisi tämän sankaritarinan ja Lasse saisi vihdoinkin kaiken mistä oli ikinä unelmoinut.